

sådanne vurderinger normalt vil blive gennemført ud fra kapitalværdien, såfremt denne er den højeste.

Eksisterer der et effektivt marked for aktivet, må det dog forudsættes, at genindvindingsværdien normalt ikke fastsættes til en værdi, der er væsentligt højere end nettosalgsværdien. Dette er en konsekvens af, at pålideligheden ved en værdi, der fastsættes på et velfungerende marked, alt andet lige er højere end en beregning af kapitalværdien, som bygger på en række usikre forudsætninger, jf. også bemærkningerne til forslaget § 12.

"Kapitalværdien" (internationalt: "net present value" eller "value in use") – også kaldet "nytteværdi" – er anerkendt inden for økonomisk teori som den ideelle værdimåler. Imidlertid forudsætter kapitalværdien en omregning af forventede pengestrømme til nutidsværdi, hvorfor en kapitalværdi i sagens natur ikke vil have samme pålidelighed som en salgsværdi på et aktivt og velfungerende marked.

Kapitalværdien har en anden væsentlig svaghed i forhold til f.eks. en salgsværdi på et velfungerende marked. Således vil kapitalværdien af et aktiv ofte være afhængig af eksistensen af andre aktiver i virksomheden. Det kan derfor være vanskeligt at fordele den samlede værdi af virksomhedens aktiver på enkeltaktiverne. Der henvises til Regnskabsrådets rapport, afsnit 7.6.1., hvor kapitalværdien som værdimåler er drøftet nærmere.

Midlertidige udsving i salgsværdien eller virksomhedens nytte af et aktiv betyder ikke nødvendigvis en ændring af kapitalværdien, hvis virksomheden forventer, at værdien retter sig op inden for rimelig tid. Mere varige fald i aktivets salgsværdi vil imidlertid normalt føre til, at virksomheden før eller siden må nedskrive aktivet, da der ofte er en hvis sammenhæng mellem salgsværdien og kapitalværdien. Afhængig af branche og konkurrenceforhold i øvrigt er dette mere eller mindre udtalt i forskellige virksomheder. Fastsættelsen af kapitalværdien må altid ske konkret, og så vidt muligt ud fra aktivets forventede bidrag til netto-pengestrømme.

Anskaffer virksomheden aktiver, der viser sig at være defekte, eller hvor genindvindingsværdien med det samme viser sig at være lavere end kostprisen, skal aktivets værdi nedskrives til genindvindingsværdien. Denne nedskrivning skal vises i resultatopgørelsen. Værdinedgangen må derfor ikke blot modregnes i kostprisen udenom resultatopgørelsen. Bortfalder forudsætningen for nedskrivningen – som følge af, at værdien ændres opad – skal nedskrivningen tilbageføres, jf. forslaget § 52.

Forslagets § 13, stk. 1, nr. 8, betyder, at hvert aktiv principielt skal vurderes hver for sig. I praksis er det dog accepteret, at grupper af samme type aktiv kan vurderes samlet (indtægtskabelsesgrupper). En samlet vurdering af samspillende aktiver – f.eks. en portefølje af samme typer maskiner – er imidlertid ikke altid tilstrækkelig til, at virksomheden kan finde genindvindingsværdien. Det skyldes, at mange forskellige aktiver indgår i samspil med hinanden og derfor bidrager til værdier for virksomheden i forskellige samspil.

Forslagets stk. 2 kræver derfor, at såfremt virksomheden ikke kan vurdere genindvindingsværdien for enkeltaktiver – eller for grupper af samme aktiver – skal virksomheden vurdere den mindste gruppe af aktiver, hvor det samlet er muligt at fastsætte en pålidelig genindvindingsværdi. I IAS 36 kaldes denne gruppe for "cash generation unit".

Dette skal sikre, at virksomheden ikke kan skjule et nedskrivningsbehov for aktiver, der indgår i samspil med hinanden. Grupperingen af aktiver på denne måde må ikke benyttes i forbindelse med opskrivninger, idet man derved risikerer at indregne egen oparbejdet goodwill. Opskrivning kræver derfor, at aktiverne kan vurderes hver for sig – eller i grupper af identiske aktiver.

Til § 43

Ligesom i gældende lovs §§ 28 og 36 kræver *forslagets § 43, stk. 1*, at materielle og immaterielle anlægsaktiver med begrænset brugstid afskrives systematisk over brugstiden. Afskrivningskravet gælder ikke for finansielle anlægsaktiver, der ikke anses for at have begrænset brugstid.

Bygninger anses for at have en begrænset brugstid, og skal derfor afskrives over brugstiden. Investeringsvirksomheder, der investerer i ejendomme, skal derimod løbende regulere disse til dagsværdi og undlade at afskrive, jf. forslaget § 38. Virksomheder i regnskabsklasse B kan tilsvarende anvende reglerne om dagsværdi på biologiske aktiver.

Formålet med afskrivninger af aktiver er at indregne omkostninger, der modsvarer det forbrug af aktivet, som sker for at opnå indtægter. Aktivet vil også normalt blive nedslidt over brugstiden. Op- eller nedskrives aktivet, jf. forslaget §§ 41 og 42, skal afskrivningerne beregnes på baggrund af den op- eller nedskrevne værdi, fordi omkostningerne ved virksomhedens forbrug af aktivet ændres, når aktivet har en højere eller lavere værdi end kostprisen. Afskrivninger er derfor i det værdibaserede regnskab et surrogat for offeromkostningerne snarere end periodisering af tidligere afholdte omkostninger. Denne tilgang til af-